

Jiří Načeradský

06.09.1999

malíř

* 9. září 1939, Sedlec na Benešovsku - † 16. 4. 2014, Praha



Významný představitel moderního českého malířství, malíř, grafik a vysokoškolský profesor Jiří Načeradský bývá označován jako vůdčí osobnost Nové figurace 60. let a tzv. České grotesky. Je členem Volného seskupení 12/15, Pozdě, ale přece. Je také emeritním profesorem Akademie výtvarných umění v Praze a Fakulty výtvarného umění VUT v Brně. Pedagogické činnosti se začal věnovat až po roce 1989. Malíř Jiří Načeradský patří mezi žijící legendy českého malířství. S rodinou žije a pracuje v Praze.

Dětství prožil v Praze na Vinohradech, kde spolu s rodiči po válce bydlel. Otec, bývalý terezínský vězeň, dostal totiž učitelské místo v Praze. Jako dítě však Jiří Načeradský trávil prázdniny u prarodičů ve Vlašimi. Malířů a jejich děl si začal všímat už v předškolním věku, i když malovat začal až ve dvanácti letech. Rád si četl v uměleckém časopise nakladatelství Melantrich Pramen zábavy a poučení, ve kterém se seznámil se slavnými díly světových malířů.

Po ukončení základní školy studoval v letech 1953–1957 střední uměleckou školu bytové tvorby, obor plakát. Hned poté nastoupil na studia na Pražskou Akademii výtvarných umění, kde studoval u Vlastimila Rady až do roku 1963. Vojenskou službu si odbyl v Liptovském Mikuláši.

Svou první výstavu uskutečnil v roce 1967 v Galerii mladých, v rámci výtvarného spolku Mánes. V roce 1968 vystavoval v Galerii Václava Špály. Koncem 60. let dva roky pobýval a tvořil v Paříži. Původně tehdy koncem srpna odlétal do New Yorku se zastávkou v Paříži. Ve městě na Seině se mu ale zalíbilo natočík,

že tu už zůstal a do New Yorku neodletěl. Při dvouletém pobytu v Paříži, kde se hned na začátku pobytu potkal i se svou budoucí manželkou, se také narodila Načeradského první dcera. Po návratu do Prahy se už ovšem znovu na západ nedostal, i když se do Paříže chtěli vrátit. Režimem byl ale bojkotován a musel se až do roku 1989 živit restaurováním fasád historických budov.

Jeho díla jsou vystavena v mnoha českých i zahraničních galeriích. Několik obrazů vystavuje Centre Georges Pompidou v Paříži, které zakoupilo sedm jeho kreseb z roku 1978 do svých sbírek. Tématem jeho děl je lidská postava, mnohdy mající sexuální kontext i podtext i osobité parodie či parafráze známých děl. Mezi nejznámější patří např. Žena s mávátkem z roku 1959, která se do výstavních síní dostala až po roce 1989. Jeho pojetí navazuje na klasické pojetí figurální malby. Obsahově se zabývá vztahem ženy a muže. Jako malíř ctí zásadu, že kreslit se má podle starých mistrů. Než namaluje obraz, vytvoří mnoho kreseb, ze kterých pak při práci na obraze vychází.

Na svém kontě má více než stovku výstav a desítky rozhovorů. V jednom z nich o sobě řekl: *„Jsem staromilec a tradicionalista. Pro mě je malíř stále dělníkem božím. Všichni velcí mistři byli pracanti a jenom opakování zakládá na mistrovství. Proto se snažím konat.“*